

Nr 12.

Ankom till Riksdagens kansli den 7 maj 1912 kl. 12 m.

Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 12 i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t i fråga om den till handelsflottans pensionsanstalt utgående så kallade föringsersättningen.

I en inom Andra kammaren väckt motion, nr 188, som hänvisats till behandling af dess andra tillfälliga utskott, hafva herrar *Indebetou, Ödman* och *Lithander* hemställt, att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes snarast möjligt utreda i hvad mån handelsflottans pensionsanstalt på grund af otidsenliga beräkningsgrunder af den så kallade föringsersättningen gått miste om enligt statsmakternas beslut densamma tillkommande tullmedel samt därefter låta godtgöra anstalten sådan eventuell förlust och fastställa nya och efter nutida förhållanden anpassade beräkningsgrunder för denna föringsersättning. *Motionen.*

I afseende å den närmare motiveringen för nämnda framställning får utskottet hänvisa till motionen.

I kungl. proposition vid 1862—1863 årens riksdag föreslog Kungl. Maj:t, att rikets ständer måtte lämna sitt bifall till inrättande, i enlighet med vissa i propositionen närmare angifna grunder, af en pensionsanstalt för befälhafvare, styrmän och annat sjöfolk å svenska, till utrikes fart använda segel- och ångfartyg, äfvensom för maskinister och eldare å sistnämnda slags fartyg. *Utskottet.*

Samtidigt föreslog Kungl. Maj:t rikets ständer att medgifva, att såsom bidrag till pensioneringen från nämnda pensionsanstalt, måtte få af tullmedlen utgå ett belopp, ungefärligen svarande mot den så kallade »föringen» — en sjömän å fartyg i utrikes fart sedan gammalt tillkommande förmån att, i vederlag för tidigare medgifven tullfrihet för af dem utrikes ifrån införda varor, vid ankomst till svensk hamn från utrikes resa af tullmedlen utbekomma vissa belopp — hvaremot »föringen» ej vidare skulle till sjöfolket utbetalas.

Sedan rikets ständer bifallit Kungl. Maj:ts berörda förslag, förordnade Kungl. Maj:t den 29 januari 1864 om inrättande af en sådan pensionsanstalt, hvarom förut nämnts, hvarjämte reglemente för anstalten af Kungl. Maj:t samtidigt utfärdades.

Enligt detta reglemente skulle anstaltens tillgångar utgöras af:

1) det mot föringen svarande belopp, hvilket skulle utgå af tullmedel och vid hvarje års början af kungl. generaltullstyrelsen tillhandahållas anstaltens direktion;

2) bidrag från handels- och sjöfartsfonden till belopp af 25,000 riksdaler årligen; samt

3) anslag af allmänna medel likaledes till belopp af 25,000 riksdaler.

I samband med indragning af sistnämnda tvänne anslag höjdes vid 1869 års riksdag det förstnämnda, af tullmedel utgående anslaget med motsvarande belopp, eller 50,000 kronor.

Beträffande det föringen motsvarande belopp, som skulle utgå af tullmedel, stadgades, att detsamma skulle bestämmas i förhållande till lästetalet af de fartyg, till hvilkas besättningar föring utgått, samt ökas i visst förhållande till lästetalet å sådana fartyg, så att för det dåvarande, då lästetalet af de till utrikes sjöfart begagnade svenska fartygen under senaste åren uppgått till emellan 110,000 och 120,000 läster, anslaget fastställdes till 24,000 riksdaler, eller närmast det belopp, som föringen då utgjorde, men framdeles blefve ökad med 1,000 riksdaler för hvarje fullt femtusental utöfver 120,000, hvarmed lästetalet å sådana fartyg kunde komma att tillväxa.

De personer, hvilka kunna förvärfva delaktighet i pensionsanstalten, äro: befälhafvare, styrmän och annat sjöfolk å svenska till utrikes fart använda segel- eller ångfartyg äfvensom maskinister och eldare å ångfartyg. Dessa personer indelas med afseende å beloppet af dem tillkommande årliga pensioner i fyra klasser, nämligen:

första klassen: fartygsbefälhafvare, som aflagt examen, erforderlig för behörighet att föra fartyg å alla farvatten (dock icke befälhafvare, som på sin tid aflagt sjökaptensexamen af andra klassen);

andra klassen: fartygsbefälhafvare, som på sin tid aflagt sjökaptensexamen af andra klassen, samt styrmän, som på grund af styrmansbref föra befäl i fart bortom Skagen och Lindesnäs;

tredje klassen: fartygsbefälhafvare, som icke aflagt någon af åsyftade examina, samt styrmän och maskinister;

fjärde klassen: öfrigt sjöfolk, däribland eldare å ångfartyg.

Pensionernas antal och belopp inom de olika klasserna voro ursprungligen bestämda sålunda:

i första klassen:	100	pensioner å	160	kronor;
» andra »	100	» »	120	» ;
» tredje »	100	» »	100	» ;
» fjärde »	600	» »	60	» ;

dock skulle pensionsrummens antal inom de fyra klasserna framdeles ökas i samma proportion, i den mån tillgångarna medgäfvade sådant. Vid 1911 års slut utgjorde pensionsrummens antal inom enhvar af de tre första klasserna 189 samt i fjärde klassen 1,134.

Villkoren för pensions erhållande äro i allmänhet: a) att hafva uppnått 55 års ålder; b) att hafva 25 år varit å svenskt sjömanshus inskrifven och, utan att hafva gjort sig skyldig till rymningsbrott, tillbragt denna tid hufvudsakligen i tjänstgöring under utrikes sjöfart med svenskt handelsfartyg eller såsom förhyrd å svenskt örlogsfartyg; och c) att äga behörigen vitsordad god frejd. Äro de pensionssökande flera än som med inrättningens tillgångar kunna pensioneras, äger den till pension företräde, hvilken först blifvit därtill berättigad. Hafva två eller flera samtidigt blifvit pensionsberättigade och finnas ej pensionsrum för alla, afgöres genom lottning, hvem eller hvilka skola undfå pension.

Sedan det börjat visa sig, att pensionsanstalten icke förmådde lämna pension till alla, som uppfyllde de i reglementet för anstalten stadgade villkor för pensions erhållande, gjordes under 1880-talet upprepade framställningar om beredande af bättre pensionsförhållanden inom anstalten, hvilka framställningar emellertid ej ledde till något egentligt resultat.

1900 års riksdag beslöt på grund af inom båda kamrarne väckta motioner, att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t låta, så snart ske kunde, utreda frågan om ett förbättradt pensioneringssätt af sjömän och därom framlägga förslag vid en kommande

riksdag. I anledning af denna skrifvelse tillsatte Kungl. Maj:t den 9 november 1900 en kommitté med uppdrag att verkställa utredning och afgifva förslag i berörda ämne. Denna kommitté, den s. k. sjömanspensioneringskommittén, afgaf den 15 november 1904 ett fullständigt förslag till pensionering och olycksfallsersättning m. m. för sjöfolk. Förslaget, hvilket hvilade på grundsatsen af försäkringstvång, omfattande alla personer (äfvén utlänningar), som hade anställning å svenska fartyg, mot försäkringsavgifter, hvilka skulle betalas af den försäkrade och fartygsägaren med hälften hvardera, afstyrktes hufvudsakligen på grund häraf af rederinäringsens utöfvare. Kungl. kommerskollegium afgaf den 11 januari 1909 ett utlåtande öfver kommitténs förslag. Af skäl, som i utlåtandet närmare utvecklades, uttalade sig kollegium mot de hufvudgrunder, hvarå kommittén byggt sitt förslag om förbättrad pensionering för sjöfolk, och afstyrkte till följd däraf detsamma. Kollegium hemställde emellertid, att den af Kungl. Maj:t år 1907 tillsatta kommittén för åvägabringande af utredning och afgifvande af förslag om allmän ålders- och invaliditetsförsäkring måtte anmodas att taga nämnda förslag under öfvervägande vid fullgörandet af sitt uppdrag. Under tiden, tills denna fråga blifvit löst, ansåg kollegium, att vissa åtgärder borde vidtagas i syfte att pensioneringen af de tre första klasserna skulle göras effektiv i så måtto, att de, som enligt reglementets anda och mening vore berättigade till pension, också skulle komma i åtnjutande däraf vid den afsedda tiden samt att fjärde klassens med allenast 60 kronor årligen utgående pensionsbelopp måtte höjas till 90 kronor. För att i angifna bägge hänseenden förbättra pensioneringen från anstalten ansåg kollegium ett årligt tillskott af 94,000 kronor erforderligt. För beredande af detta tillskott ifrågasatte kollegium dels att den beräknade årliga afkastningen, 5,000 kronor, af vissa fonderade medel, hufvudsakligen kvarlåtenskapsmedel efter aflidna svenske sjömän, äfvensom andra successivt för hvarje år tillgängliga medel af likartadt ursprung till belopp af 2,000 kronor årligen skulle tagas i anspråk, dels ock att Kungl. Maj:t måtte föreslå Riksdagen att anvisa ytterligare från och med år 1910 87,000 kronor.

Vid ärendets föredragning i statsrådet den 5 mars 1909 fann vederbörande departementchef sig af anförda skäl ej kunna tillstyrka sjömanspensioneringskommitténs förslag. Frågan om sjöfolkets ålders- och invaliditetsförsäkring hade för öfrigt, enligt departementschefens förmenande, kommit i ett väsentligt förändradt läge genom den igångsatta

utredningen om allmän ålderdoms- och invaliditetsförsäkring. Då alltså denna viktiga samhällsangelägenhet i hela dess omfattning vore föremål för utredning och ompröfning, syntes det departementschefen föga välbetäckt att vid dåvarande tidpunkt beträffande en enstaka yrkesklass söka genomföra en partiell lösning af frågan. Äfven om de särskilda förhållanden, hvar under sjöfolket utöfvade sitt yrke, gjorde det af praktiska hänsyn nödvändigt att för genomförande af sjöfolkets ålderdomsförsäkring vidtaga speciella anordningar, i någon mån afvikande från dem, som kunde vara träffade för andra yrkesklasser, så syntes det dock uppenbart, att frågan om sjöfolkets ålderdoms- och invaliditetsförsäkring borde lösas efter i det väsentligaste samma hufvudgrunder som för med dem likställda arbetare i andra yrken. Att trots detta redan på dåvarande tidpunkt söka genomföra ett nytt system för ålderdomsförsäkring af sjöfolket — vare sig i den riktning kommittén föreslagit eller på annat sätt — syntes desto mindre påkalladt, som redan en särskild ålderdomspensionering till förmån för sjöfolket funnes, ehuru visserligen knapphändig och behäftad med brister. I afbidan på resultatet af den pågående utredningen af frågan om ålderdoms- och invaliditetsförsäkring i allmänhet borde man söka afhjälpa de mest framträdande bristfälligheterna i den då bestående pensioneringen för sjöfolk. Vidkommande de åtgärder och anordningar för förbättring af sjöfolkets ställning, som kommerskollegium i sitt utlåtande ansett möjliga och lämpliga att vidtaga, ansåg departementschefen att de föreslagna åtgärderna snarast möjligt borde vidtagas, och utgick departementschefen i likhet med kommerskollegium från att sammanlagdt skulle erfordras ett årligt tillskott af ungefär 94,000 kronor för att i angifna två hänseenden förbättra pensioneringen från handelsflottans pensionsanstalt. Med viss jämkning af hvad kommerskollegium föreslagit i fråga om användningen för pensioneringen af ofvan afsedda kvarlåtenskapsmedel m. m., uppgående till 7,000 kronor årligen, i det departementschefen af angifna skäl beräknade detta tillskott till allenast 3,500 kronor årligen, skulle alltså enligt departementschefens förslag erfordras för den årliga förbättringen i pensioneringen 90,500 kronor, till hvilket belopp, afrundadt till 90,000 kronor, det ifrågasatta nya förslagsanslaget borde bestämmas. I anledning häraf föreslog Kungl. Maj:t i proposition 1909 års Riksdag att till förbättring af pensioneringen från handelsflottans pensionsanstalt å tionde hufvudtiteln bevilja å extra stat för år 1910 ett förslagsanslag å 90,000 kronor.

Statsutskottet yttrade i anledning af den kungl. propositionen hufvudsakligen följande: Sedan nu ifrågavarande pensionsanstalt inrättats hade en rätt stor ökning i pensionsrummen kunnat ske, nämligen i hvar och en af de tre första klasserna från 100 till 172 och i den fjärde klassen från 600 till 1,032. Att nu på extra stat bevilja ett förslagsanslag, hvarigenom en pensionering till obegränsadt antal af sjöfolk, som gått på utrikes sjöfart, kunde genomföras, skulle innebära något väsentligt nytt och kunde medföra vidtgående konsekvenser. Det vore icke lämpligt att nu taga ett sådant steg, då man därigenom beträffande en viss yrkesklass skulle kunna föregripa den pågående utredningen i den vidtomfattande frågan om allmän ålderdoms- och invaliditetsförsäkring. Utskottet ansåg därför, att frågan om pensioneringens utsträckning till större antal, än reglementet medgäfv, borde tills vidare anstå. Däremot ansåg utskottet, att hinder ej föreläge att tillmötesgå det andra med förslagsanslaget afsedda ändamålet eller höjande af pensionsbeloppet i fjärde klassen från 60 till 90 kronor, och hemställde utskottet, att Riksdagen måtte för detta ändamål bevilja å extra stat för år 1910 ett förslagsanslag å 31,000 kronor. Utskottets hemställan blef af Riksdagen bifallen. Såväl 1910 och 1911 års riksdagar som nu innevarande riksdag hafva beviljat liknande anslag och har därjämte 1912 års riksdag på Kungl. Maj:ts förslag till förbättring af pensioneringen inom de tre första klasserna af handelsflottans pensionsanstalt å extra stat för år 1913 beviljat ett anslag af ytterligare 31,000 kronor.

Med den af herr Indebetou m. fl. väckta motion, som nu föreligger till behandling, afses att bereda ökad tillgång för handelsflottans pensionsanstalt genom höjning af den s. k. föringsersättningen och detta icke blott för framtiden utan jämväl retroaktivt för ett större antal gångna år på den grund att beräkningssättet för denna ersättning skulle vara felaktig. Motionärerna uppgifva, att med en riktig beräkningsgrund pensionsanstalten bort för år 1911 utbekomma omkring 40,000 kronor mer i föringsersättning än densamma erhållit. Uti en uppsats i Nautisk tidskrift rörande detta ämne beräknas, att det sammanlagda belopp, pensionsanstalten sålunda gått miste om under de gångna åren, skulle utgöra mellan 700,000 och 800,000 kronor.

Utskottet har vid behandlingen af motionen funnit nödigt inhämta kungl. statskontorets och kungl. generaltullstyrelsens yttrande beträffande de af motionärerna lämnade uppgifter och de på grund däraf framställda

förslag. Sistnämnda båda ämbetsverk hafva ock afgifvit det begärda utlåtande, hvaraf utskottet ansett lämpligt här intaga följande:

»Till Konungen.

Sedan Eders Kungl. Maj:t den 16 dennes anbefallt statkontoret och generaltullstyrelsen att i anledning af en af herr Indebetou med flere inom Riksdagens Andra kammare väckt motion, nr 188, om skrifvelse till Eders Kungl. Maj:t i fråga om den till handelsflottans pensionsanstalt utgående så kallade föringsersättningen afgifva och till Eders Kungl. Maj:t inkomma med gemensamt yttrande beträffande de af motionärerna lämnade uppgifter och de på grund däraf framställda förslag, få ämbetsverken till åtlydnad af denna nådiga befallning i underdånighet anföra följande.

I motionen hemställes om utredning rörande den till handelsflottans pensionsanstalt utgående så kallade föringsersättningen, hvilken utredning borde afse särskildt det förhållande, huruvida icke pensionsanstalten i följd af »otidsenliga» beräkningsgrunder för ersättningsens utgående gått i mistning af anstalten enligt statsmakternas beslut tillkommande »tullmedel»; och hafva motionärerna ifrågasatt *dels* att sålunda tilläfsventyrs redan mistad föringsersättning skulle anstalten godtgöras, *dels* ock att till undvikande af framtida förlust för anstalten den nu stadgade beräkningsgrunden för ersättningsens utgående skulle underkastas revision.

Ämbetsverken torde till en början få erinra om föringsersättningsens tillkomst och nuvarande belopp.

Med anledning af under årens lopp inträdd ökning i de till utrikes sjöfart använda svenska fartygens lästetal höjdes på Kungl. Maj:ts framställning (det af tullmedel utgående) anslaget af 1871 års riksdag från förutvarande 74,000 kronor till 78,000 kronor. I sammanhang därmed förändrades anslaget till förslagsanslag i den mening, att den utbetalning till handelsflottans pensionsanstalt, som på grund af nämnda anslag finge äga rum, skulle utöfver de 50,000 riksdaler, som vid 1869 års riksdag beviljats i stället för det förut utgående bidraget från handels- och sjöfartsfonden, utgöra, såsom motsvarande föringen, dels 24,000 riksdaler och dels därjämte 1,000 riksdaler för hvarje fullt tal af 2,880 nyläster (5,000 svåra läster), hvarmed lästetalet å svenska i utrikes sjöfart använda fartyg öfverstege 69,120 nyläster (120,000 svåra läster).

Sedermåra har ifrågavarande anslag — numera uppfördt under tionde hufvudtiteln — i riksstaten upptagits med oförändradt belopp, 78,000 kronor, till och med år 1909. För att anslaget skulle komma att närmare motsvara de utbetalningar, som de senare åren gjorts från detsamma, höjde 1909 års riksdag anslaget till 101,000 kronor, att fortfarande såsom förslagsanslag — i nyss angifven mening — utgå direkt af tullmedlen.

Följande tabell utvisar de belopp, hvarmed anslaget under de senaste fem åren faktiskt utgått:

1907.....	kr. 105,000: —
1908.....	» 106,000: —
1909.....	» 108,000: —
1910.....	» 107,000: —
1911.....	» 107,000: —

Det af 1909 och följande års riksdagar till förbättring af pensioneringen från anstalten beviljade anslag å extra stat af 31,000 kronor, hvilket anslag icke utgår af tullmedlen, har här lämnats ur räkningen.

Hvad härefter angår den enligt motionärernas förmenande oriktiga beräkningsgrunden för föringsersättningens utgående eller det förhållande, att vid öfvergången från det äldre skeppsmätningssystemet efter viktenhet till det nyare efter rymdenhet nylästen skulle hafva blifvit orätt evalverad i registertons och pensionsinrättningen i följd där af lidit förlust, så tillåta sig ämbetsverken i underdånighet erinra, hurusom Kungl. Maj:t, sedan genom nådiga förordningen den 15 maj 1874 angående mätning af handelsfartyg dessas dräktighet förklarats skola efter det utrymme för fraktgods och passagerare, som förefunnes i fartygen, bestämmas uti engelska registertons, stadgat i § 1 mom. 1 af en särskild nådig kungörelse den 16 oktober sistnämnda år om hvad iakttagas bör för att bringa taxor å vissa för fartyg efter deras dräktighet utgående afgifter till öfverensstämmelse med den nya förordningen angående mätning af handelsfartyg: »På det taxor, i hvilka afgifter af ifrågavarande beskaffenhet äro beräknade efter nyläster, må kunna under den tid, för hvilken de äga giltighet, tillämpas jämväl i afseende å fartyg, hvilkas dräktighet, enligt gällande mätbref, finnes bestämd i tons, fastställes ett sådant förhållande mellan nyläster och tons, att en nyläst anses motsvara, när fråga är om segelfartyg 3,14 och hvad angår ångfartyg 4,5 tons». I hvad mån det sålunda stadgade förhållandet mellan den äldre och den

nyare enheten må anses mer eller mindre exakt eller om tilläventyrs, på sätt motionärerna sökt göra troligt, ett förändradt byggnadssätt för fartygen verkat rubbning i den en gång fastställda proportionen, därom kunna ämbetsverken med hänsyn till den begränsade tid, som för utlåtandets afgifvande stått till förfogande, ej afgifva något yttrande. Ämbetsverken tro sig emellertid kunna, med hänvisning till hvad skeppsmättingsöfverkontrollören i hosföljande utlåtande anfört rörande omöjligheten att exakt evalvera viktenheten nyläst till rymdenheten registerton, beteckna alla beräkningar af dylikt slag såsom fruktlösa. Med afseende härå lärer ock den af motionärerna påfordrade, mera ingående utredningen i antydd riktning böra afstyrkas såsom näppeligen ägnad att leda till något resultat. För öfrigt synes en dylik utredning, i hvad den afser att tillvinna pensionsanstalten förhöjdt anslag af tullmedel, desto mindre påkallad af något praktiskt behof som statsmakterna hittills ingalunda undandragit sig att tillmötesgå pensionsanstaltens billiga anspråk på ökad underdöd från det allmännas sida, i hvilket afseende må erinras jämväl om Eders Kungl. Maj:ts nådiga proposition nr 151 vid innevarade års riksdag.

Vidkommande motionärernas yrkande, att den föringsersättning, hvaraf pensionsinrättningen kunde befinnas hafva redan gått i mistning på grund af beräkningssättets bristande exakthet, måtte varda anstalten godtgjord, så kunna ämbetsverken, äfven om en utredning af ärendet skulle gifva vid handen, att beräkningsgrunden för anslagets utgående varit mindre tillförlitlig, likväl icke anse tillrådligt att åt de nya bestämmelser, som af sådan anledning tilläventyrs kunna varda meddelade, gifves retroaktiv verkan.

Motionärernas hemställan, att föringsersättningen måtte för framtiden utgå efter förändrade beräkningsgrunder, torde böra särskildt skärskådas från synpunkten af den engelska regelns eventuella införande i skeppsmättningsväsendet. Af »Betänkande och förslag af de den 13 oktober 1908 tillkallade sakkunnige för revision af skeppsmättningsförfattningarna i anledning af ifrågasatt öfvergång till den engelska regeln» inhämtas, hurusom fyr- och båkafgifter med flera umgälder komme att nedgå i händelse af engelska regelns införande, därest icke afgiften per ton underkastades en mot det sammanlagda tontalets nedgång svarande förhöjning. Samma blefve uppenbarligen förhållandet med föringsersättningen. Billighetsskäl synas bjuda, att pensionsanstalten hålles skadeslös för en af dylik anledning inträdande inkomstminskning, men fråga torde

vara, om icke detta enklast låter sig verkställas genom erforderlig höjning af det till anstalten utgående fasta anslag.

Stockholm den 30 april 1912.

Underdånigst

Staffan Cederschiöld.

Hans Wachtmeister.

Gustaf Bergenstjerna,
föredragande.

C. A:son Leijonhufvud.

Emil Delphin.

G. Thorstenson.

J. F. H. Hilding.»

Vid detta utlåtande fanns fogad en så lydande skrift:

»Till kungl. generaltullstyrelsen.

I anledning af en inom Riksdagens Andra kammare väckt motion nr 188 i fråga om den till handelsflottans pensionsanstalt utgående s. k. föringsersättningen, får jag, sedan mitt utlåtande i ärendet blifvit infordradt, vördsamt anföra följande.

Jämlikt det för nämnda pensionsanstalt af Kungl. Maj:t den 29 januari 1864 fastställda reglemente skall i fråga om de till utrikes sjöfart begagnade svenska fartygen föringsersättningen utgå för ett beräknadt lästetal af 120,000 gamla (svåra) läster med 24,000 riksdaler riksmünt, hvarjämte samma ersättning skulle framdeles ökas med 1,000 riksdaler för hvarje fullt 5,000-tal utöfver 120,000, hvarmed lästetalet å sådana fartyg kunde komma att tillväxa.

Det är gifvetvis omöjligt att utan en vidtomfattande och tidsödande utredning exakt bestämma tontalet af de för det närvarande i utrikes fart använda svenska fartygen, men med ledning dels af kungl. kommerskollegii berättelser angående sjöfarten, dels ock af samma ämbetsverks skeppslista för år 1911 torde man kunna beräkna detsamma i rundt tal för

ångfartyg till 540,000 reg. tons,

segelfartyg » 132,000 » »

Vidare borde man känna motsvarigheten mellan en förutvarande svår läst, som utgör en vikt, och en registertons enligt nuvarande beräkningsgrunder, hvilken däremot motsvarar en rymd. Svårigheten häraf är uppenbar på grund af de ojämförbara enheterna och särskildt fartygens olika lastningsförmåga med hänsyn till det angifna nettotontalet.

Man torde emellertid kunna approximativt antaga förhållandet mel-

lan det tal, som angifver fartygets lastningsförmåga i vikttons och nettontotalet i medeltal för

moderna ångfartyg till 2,2

äldre » » 1,7

segelfartyg » 1,6

Med en ungefärlig uppskattning af de tontal, som kunna hänföras till hvarterdera slaget af ångfartyg, torde man kunna beräkna samtliga här ifrågavarande fartygens lastningsförmåga i rundt tal till 1,300,000 vikttons (à 1016 kg.), hvilket tal skulle med beräkning af att en gammal (svår) läst är lika med 2,47 vikttons motsvara 526,316 gamla (svåra) läster.

Utgående från sistberörda tal skulle jämlikt 1864 års reglemente föringsersättningen för det närvarande utgå såväl för 120,000 läster med 24,000 riksdaler riksmünt som ock för 81 fulla 5,000-tal med 81,000 riksdaler riksmünt eller tillhopa med 105,000 riksdaler riksmünt, hvilket belopp utgör lika många kronor.

Remisshandlingarna återgå.

Stockholm, skeppsmättningsöfverkontrollörens kontor den 24 april 1912.

Oskar Larsson.»

Under åberopande af hvad kungl. statskontoret och kungl. generaltullstyrelsen i ofvanintagna utlåtande anfört vill utskottet därjämte framhålla, att handelsflottans pensionsanstalt numera kommer att å extra stat åtnjuta ett anslag, hvilket betydligt öfverstiger det belopp, som, enligt motionärernas förmenande, årligen undanhålles anstalten på grund af felaktigt beräkningssätt för bestämmande af föringsersättningens storlek.

Motionärerna hafva uppgifvit, att en omändring af de nuvarande beräkningsgrunderna för föringsersättningen äfven framkallas af det sakförhållandet, att vid ett eventuellt införande af den s. k. engelska skeppsmättningsregeln ångfartygens nettotonnage komma att minskas och följaktligen föringsersättningen, därest beräkningsgrunden för densamma ej ändras, att nedgå. Utskottet vill i anledning häraf framhålla, att frågan om införandet af den engelska regeln i skeppsmättningsväsendet ännu ej är afgjord utan befinner sig på ett förberedande stadium. Skulle emellertid ifrågavarande skeppsmättningsregel införas i vårt land, är utskottet förvissadt om, att Kungl. Maj:t i samband därmed kommer att vidtaga

åtgärder i syfte att pensionsanstalten ej däraf blir lidande. För att fästa Kungl. Maj:ts uppmärksamhet å denna sak torde någon Riksdagens skrifvelse för närvarande icke vara behöflig.

På grund af hvad i ärendet blifvit anfördt, får utskottet hemställa,

att herr Indebetous m. fl. förevarande motion ej måtte till någon Andra kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 7 maj 1912.

Å utskottets vägnar:

G. F. LUNDGREN.
